

PORTRETE DE DASCĂLI ILFOVENI

EDIȚIA A II-A, 11 APRILIE 2019

FAMILIA DE PROFESORI GHEORGHE ȘI ELENA PETCU
LICEUL TEORETIC „IOAN PETRUȘ” OTOPENI

Motto: „*Dacă învățătorul are dragoste pentru profesia sa, el este un învățător bun. Dacă învățătorul are dragoste pentru profesie și pentru elevi, el este un învățător desăvârșit.*” L. Tolstoi

„PORTRETE DE DASCĂLI ILFOVENI”

simpozion

Să ne cinstim înaintașii ...!

Vocația de dascăl este una de excepție. În ciuda dezaprobației generale, în ciuda ponegririlor de tot felul, mai ales în ultimul timp, în ciuda dezacordului, vocația aceasta este una hăruită, cu fior tainic, cu bucurii și lumini ascunse. A împărtăși din conștiințele tale, din entuziasmul tău, a transmite realități trăite și verificate, a modela visuri, doruri, a deschide orizonturi nu poate fi decât ceva excepțional. Atâtea generații ce s-au perindat de-a lungul timpului au fost beneficiarele acestui transfer de cunoștințe, trăiri, modelări și remodelări, încât profesia de dascăl nu poate fi decât apreciată, reanalizată și decorată ca virtute de înalt rang. Dificultățile vieții cotidiene, greutățile pe linie profesională, limitările de un fel sau altul au știrbit din frumusețea, savoarea și importanța acestei vocații. Atâtia „mercenari”, atâtia nechamați, au făcut ca profesia de dascăl să fie denigrată.

Azi, ne amintim uneori de lecturile copilăriei, despre Domnul Trandafir, învățătorul plin de bunătate, aşa cum și-l amintea Mihail Sadoveanu sau despre Dăscălița lui Octavian Goga, stinsă din viață mult prea devreme, lăsând în amintirea elevilor o icoană luminoasă. Tot AZI, ne amintim cu nostalgie de unii dintre proprii dascăli, de cei care ne-au inspirat, instruit, șlefuit. La Otopeni, lucrurile nu puteau să stea altfel... prima clădire a școlii datează din anul 1861. Arhiva școlii păstrează documente din anul 1890: cataloage, condici, registre matricole și inspecții.

Începând din toamna lui 1952, a primit repartiție Elena Năstase (Petcu), aşa cum mărturisește în revista *Gaudeamus*, Nr. 10, din noiembrie 2008: Septembrie 1952. „Cu emoție și multă teamă, dar cu speranțe și visuri tinerești (ca la 18 ani), am deschis o porțiță de scânduri vechi, vopsită într-o culoare pământie și am pătruns în incinta Școlii Generale de 7 ani din Otopeni, de unde aveam să ies la pensie, în 1990. Am intrat într-o cancelarie mică, foarte

mică, fără telefon, radio sau televizor, fără parchet, covoare sau linoleum. Peretei erau încărcați cu fotomontaje, gazetă de perete și portretele lui Marx, Engels, Lenin, Stalin, numiți „clasicii marxism-leninismului”... Eram absolventă a Școlii Pedagogice de învățători-instructori... Localul școlii era format din două clase mari, care nu se încălzeau niciodată iarna”. Apoi, un an mai târziu, în 1953, a fost repartizat și dl. Gheorghe Petcu, tot ca învățător, absolvent al Școlii Pedagogice. Trei ani mai târziu, în 1955, și-au legat destinele și... împreună, au format generații de elevi, la început ca învățători, instructori de dans, teatru, apoi, după terminarea facultăților, ca profesori, d-na Petcu de limba și literatura română, dar și bibliotecar, iar dl. Petcu, în calitate de profesor de educație fizică și sport, dar și director adjunct între anii 1956-1960, apoi între 1964-1968, și, nu în ultimul rând, ca director în perioada 1990-1999. „Pentru noi, cei de atunci, în general, și pentru mine și pentru învățătorul Gheorghe Petcu, în special, au existat două școli: una în care am instruit și educat copiii și alta în care i-am învățat pe părintii acestora carte (alfabetizarea maselor), i-am antrenat în activitățile cultural - artistice (culturalizarea maselor), i-am ajutat să-și lucreze pământul integrat în marea tarla a CAP (cooperativizarea agriculturii)”, mărturisește, d-na Petcu, în același articol, citat mai sus.

De-a lungul anilor, școala s-a transformat frumos, în anul școlar 1959-1960, când avea doar un teren sportiv amenajat, cu o suprafață de 200 m². Ulterior, se înființează și o sală de gimnastică dotată la acea vreme cu saltele, capre, trambuline și bănci. După 1990, se amenajează un teren de handbal acoperit cu zgură roșie și un teren de baschet cu panouri.

Anii au trecut, generațiile au crescut, evoluat, transformat, mulți și-au luat zborul pe alte meleaguri, alții au rămas, și, în firescul vieții au familii, copii sau chiar

de cap și de vremea de afară. Făcea asta frecvent. Ca să scape repede de stare, a trecut la ascultat. A plouat cu note de doi și de trei. În perioada aceea, mi-am propus să devin ORICE altceva, dar NU... profesor. Mă întrebam de fiecare dată când o vedeam, de ce o fi ales această meserie?, apoi „După o discuție cu tata, am ales să mă pregătesc pentru Filosofie. Am căzut cu brio și....pentru că îmi plăcea cum „sună”: philos=dragoste, dar și sofia=înțelepciune, mi-a propus tot tata, să-mi urmez, pentru moment, un hobby „calea limbii române” până o să reușesc la...Filosofie. „Durerea” cu hobby-ul o aveam din gimnaziu, d-na Petcu (Elena) avusese o MARE vină... Am terminat însă Filologia, calea filosofiei rămânând doar un vis. Îi din '99 sunt în această școală.”

Prin urmare, doamnă prof. Petcu Elena, ce notă aş fi primit azi, pe acest eseu argumentativ, căci, în încheiere, mă repet: VĂ MULTUMESC, PENTRU CĂ LA ORELE DE LIMBĂ ȘI LITERATURĂ ROMÂNĂ ȘI NU NUMAI, M-AȚI LĂSAT SĂ FIU...eu! 22 MARTIE 2016, rămâne pentru mine, ziua în care, m-ați sprijinit cu toată dragostea în susținerea Lucrării pentru Gradul I! Domnule Petcu, n-am uitat, de excursia de două zile, organizată pe Jepi, în 2002! Atunci mi-am pierdut, din cauza traseului și a bocancilor, ambele unghii mari de la picioare...

Elena Niculae, profesor de limba și literatura română
Liceul Teoretic "Ioan Petruș", 2019

• **Poveste fără sfârșit**

Gălăgie, glasuri de copii. Clopoțelul sună de intrare și mergem grăbiți spre oră. Educație fizică. Domnul vine, ca de obicei, cu zâmbetul pe buze, oră de oră cu aceeași bucurie. Este ora noastră preferată. Astăzi jucăm handbal, iar Domnul, ca un tată, stă printre noi, ne explică, ne coordonează...

Urmează ora de limba română. Doamna intră în clasă și începe....„povestea”. Astăzi

este o poveste „cu și despre literatură”. Elegantă, rafinată, Doamna ne prinde în mreajă, ca de fiecare dată. Suntem captivi într-o „poveste fără sfârșit”....

Se repetă, se continuă, iar și iar, oră de oră. Ne place această „captivitate”, ne face bine...

Anii au trecut, dar clopoțelul sună și acum. Este prima zi de școală. Intru în cancelarie, cu sfială și emoție, pentru că știu că mă voi întâlni cu Domnul și Doamna. Zâmbind, Domnul...Domnul Director îmi spune „Bine ai venit!” Elegantă, rafinată, Doamna, deși surprinsă, se bucură să-și vadă eleva. Si astfel începe o nouă poveste, iar eu sunt parte din ea, și asta datorită Domnului și Doamnei, doi dascăli adevărați, doi protagonisti, MODELE pentru mine.

Silvia Dima

Prof. de limba și literatura română

• **Amintiri...de la fam. Dumitru**

Când mă gândesc la doamna Petcu, îmi vin o mulțime de amintiri în minte. Încă din momentele în care am cunoscut-o, mi-am dorit să fiu ca dumneaei. Dedicarea, răbdarea, eleganța, profesionalismul erau calități pe care le admiram. Așadar, nu pot să nu-mi amintesc o întâmplare hazlie petrecută în timpul orei de limba și literatura română. Într-o zi, doamna profesoară a intrat în clasă, a lăsat catalogul, geanta și pălăria, apoi a ieșit pentru câteva momente, având ceva de rezolvat. Profitând de ocazie, i-am îmbrăcat haina cu grijă, mi-am asezat pălăria pe cap, am luat catalogul în mâna și...încercând să o imit, am început să plimba serioasă prin clasă. Peste puțin timp, am auzit ușa clasei deschizându-se. În prag, se afla doamna Petcu, zâmbind. Am fost atât de rușinată de fapta mea, încât nu mi-am putut ridica privirea din pământ. Și...deși mă aşteptam să fiu pedepsită, dumneaei m-a dojenit cu blândețe, asemenea unei mame.

(Denis Dumitru-fostă Cojocaru)

În perioada gimnazială, am avut norocul de a-i întâlni pe doamna și domnul Petcu, pedagogi desăvârșiți, care și-au dedicat viața în scopul formării a numeroase generații. Îmi amintesc cu nostalgie momentele în care interpretam, emoționat, roluri în scenetele pentru care dna profesoară ne pregătea cu atenție, iar dl Petcu, profesor de sport, dedicat și serios, ne introducea în domeniul sportiv.

(Adrian Dumitru)

• Pentru mine, în calitate de fostă elevă, dar și de cadru didactic în aceeași cancelarie a Liceului Teoretic „Ioan Petruș” Otopeni, doamna profesor Elena Petcu și domnul profesor Gheorghe Petcu reprezintă modele de profesionalism și de dăruire.

Oameni din interiorul comunității, dedicați comunității.

Profesioniști, pentru care nu au existat expresiile „nu se poate...” sau „nu e timp...”

Dascăli ce au îndrumat atâtea generații din Otopeni, cu dragoste, cu înțelegere, îmbinând cu devotament activitatea școlară cu cea extrașcolară.

Doamna profesor Elena Petcu, îndrumătorul generației mele pe calea frumoasă a Limbii și Literaturii Române, s-a aplecat asupra tuturor și asupra fiecărui, ajutându-ne să înțelegem și să îndrăgim această disciplină de învățământ.

Doamna profesor Elena Petcu, un diriginte care a știut, cu răbdare și o bună cunoaștere a fiecărui, să ne conducă de la temătorii elevi ce pășeau în clasa a V-a, la absolvenții clasei a VIII-a, ce și-au luat zborul spre profesii viitoare.

Pot afirma că, pentru mine, doamna profesor Elena Petcu și domnul profesor Gheorghe Petcu reprezintă modele de abordare cu seriozitate a disciplinelor de învățământ, a activității de îndrumare a colectivelor de elevi, de integrare și participare activă la viața comunității.

Învățător Dima Vasilica

Liceul Teoretic „Ioan Petruș” Otopeni

Recunoștința mea se îndreaptă spre oamenii minunați care mi-au fost profesori, care m-au ajutat să cresc frumos, să iubesc învățatura, să înțeleg că școala este un loc unde se petrec lucruri plăcute și unde se leagă prietenii pe viață.

Având rădăcinile în localitatea Otopeni (aici am copilărit, aici am absolvit studiile Școlii generale, aici profesez), am avut ocazia de a-i cunoaște destul de bine pe domnul profesor Gheorghe Petcu și pe doamna profesoară Elena Petcu.

Îmi amintesc că, în casa a IV-a, în anul școlar 1974-1975, mi-a fost învățător domnul Gheorghe Petcu pentru câteva luni (pe perioada unui concediu medical al doamnei mele învățătoare, Paraschiva Ioniță). Pentru prima dată, la vîrstă de aproximativ 10 ani, aveam să trăiesc o schimbare radicală. Am devenit o altfel de elevă, deși fusesem și până atunci un copil ascultător și bun la învățătură. Refuzam să mă gândesc că mi-ar plăcea mai mult o oră de joacă decât o oră de efectuat teme. Trebuia să rezolv temele corect, să nu dau prilej noului domn învățător de a mă mustra cu privirea...(nu neapărat cu nota!). Dacă până atunci îi percepeam ca fiind zburdalniți și neastămpărați pe anumiți colegi, acum era evidentă schimbarea lor. Când cineva striga „șase”, se știa că vine domnul învățător. Toți fugeam în bancă și luam poziția de „drepti”. După binecunoscutul salut „Bună ziua!”, ora se desfășura în liniște deplină. Explicațiile erau întotdeauna clare, pe înțelesul tuturor.

În ciclul gimnazial, orele de educație fizică se realizau pe echipe fete / băieți, fetele cu doamna prof. Cristina Manolache, băieții cu domnul profesor Gheorghe Petcu. Probele erau cronometrate / măsurate și notate de ambii profesori. Fiind un copil firav, mă străduiam să răspund exigențelor probelor de viteză, rezistență, gimnastică, etc. Corectitudinea în notarea și aprecierea elevilor era o calitate de necontestat a

domnului profesor. Mă bucuram mult când reușeam să mă autodepășesc și să obțin nota 10. Exigența exprimată pe chipul său, dar și hotărârea cu care a susținut performanța a avut un rol esențial pentru formarea mea viitoare.

Nu am fost eleva doamnei profesoare Elena Petcu, dar am avut prilejul să o cunosc prin participarea mea la olimpiadele școlare de limba și literatura română, precum și la activitățile pionierești organizate și desfășurate în acele vremuri. Doamna profesoară a dezvăluit multor generații de elevi tainele și farmecul cărților și a dovedit că reprezintă un model real de dascăl dedicat profesiei sale.

În 1990, când am revenit la școală, în calitate de profesoară de fizică, domnul profesor Petcu ocupa funcția de director. Nu era o surpriză pentru mine. Omul integru și sobru, pe care îl cunoșteam încă de pe băncile școlii primare, merita pe deplin acest titlu. Nici măcar o clipă nu mi-am imaginat, că un arc peste timp, alegoric măsurând ceva mai mult

de un deceniu, îmi va aduce chiar mie, oportunitatea de a fi ceea ce nu credeam că aş putea fi vreodată.

Domnul și doamna Petcu, reprezintă pentru noi, cei care i-am cunoscut și îi cunoaștem, un model, nu doar de profesori, mentorii, sfătuitori, susținători, îndrumători, ci și un model de frumoasă familie.

Cu deosebită prețuire,
Prof. Viorica Hera, Director,
Liceul Teoretic "Ioan Petruș", Otopeni

Bibliografie:

- <http://www.liceulotopeni.ro/>
- Revista GAUDEAMUS, Nr. 8, 10
- Revista Otopeanu, Nr. 20, 24

Text/Foto: Prof. Elena Niculae și
Carmina Marmandiu, Director Adjunct
Liceul „Ioan Petruș”, Otopeni

